

væsentlige bibeholdt, dog at det er fundet rigtigt at foreslaa, at en af Revisorerne skal udnævnes af Ministeren for Industri Handel og Søfart.

Til § 15.

Den i § 15, 2. Stykke, foreslaaede Bestemmelse om Offentliggørelse af Aarsregnskab og Kvartalsbalancer for Bankfilialer (herunder falder ikke blotte Indbetalingskontorer) tilsigter at imødekomme et af Provisbankerne ofte fremført Ønske om Sidestilling paa dette Punkt af Provisbankerne og de med disse konkurrerende Filialer af Hovedbankerne.

Til § 16.

Da Forholdene synes at vise, at den i Banklovens § 16 indeholdte Bestemmelse om, at en Bank, der har tabt mere end Halvdelen af sin Aktiekapital, skal meddele Bankinspektøren og Generalforsamlingen dette, ikke er tilstrækkelig effektiv, er det nu foreslaaet, at Indberetning til Bankinspektøren allerede skal ske, naar mere end 35 pCt. af Aktiekapitalen er tabt.

Iøvrigt har man i § 16 ment at burde foreslaa særlige Likvidationsbestemmelser for Banker — væsentlig i Overensstemmelse med de i foreløbig Lov Nr. 207 af 21. Juli 1924 med Hensyn til Københavns Diskontobank og Revisionsbanks Likvidation indeholdte. Det er hermed i Særdeleshed Hensigten at hindre, at enkelte Kreditorer ved at true med Konkurs skaffer sig Fordele paa de øvrige Indskyderes Vegne, og i det hele taget i Indskydernes saavel som i Aktionærernes Interesse at skabe Mulighed for under Statens Medvirken at opnaa en mere fordelagtig og forretningsmæssig Afvikling, end en Konkursbehandling sædvanlig vil muliggøre.

Til § 18.

I § 18 foreslaas det at foreskrive, at Bankerne som Regel mindst hvert andet Aar skal undersøges af Bankinspektøren,

saaledes at de i højere Grad end nu kan siges at være undergivet et *stadigt* Tilsyn.

Endelig aabner man — i Overensstemmelse med Ønsker fra Bankside — Adgang for Bankinspektøren til at advare Bankerne mod Foretagender, der uden deres Bankforbindelsers Vidende opererer med flere Banker og derved paa uberettiget Maade fører disse ind i en upaaregnet Risiko.

Til § 21.

I denne Paragraf foreslaas det til Støtte for Banker, der er kommet i Vanskeligheder, og til Betyggelse for Indskyderne at skabe et Hjælpefond, der, efterhaanden som dets Midler forøges, maa antages at kunne blive en Faktor af væsentlig Betydning for dansk Bankvæsen. Fondet er tænkt organiseret som en selvejende Institution, saaledes at der, naar det skønnes at have naaet en tilstrækkelig Størrelse, ved Lov vil være at træffe Bestemmelse om Ophør af Bankernes Bidragspligt og eventuelt om Udbetaling af Renterne til Bankerne. Under Lovforslagets Udarbejdelse har det været overvejet, hvorvidt Nationalbanken og Staten burde yde et Tilskud til dette Hjælpefond; men man har dog ikke ment allerede paa nærværende Tidspunkt at kunne fremsætte noget bestemt Forslag i saa Henseende. De private Bankers Bidrag til Hjælpefondet vilde efter Regnskaberne pr. 31. December 1923 ialt have udgjort ca. 1 800 000 Kr.

Som nævnt i de indledende Bemærkninger til Lovforslaget er det Regeringens Tanke, dersom Forslaget til Oprettelse af et Bank-Garantifond vinder Rigsdagens Tilslutning, at foreslaa et lignende Fond oprettet for Sparekassernes Vedkommende.

Til § 23.

For at forebygge Misforstaaelse, er det i denne Paragraf udtrykkeligt nævnt, at Nationalbankens oktrojmæssige Rettigheder ikke berøres ved den foretagne Tydeliggørelse af, at Nationalbanken omfattes af Loven.